

PARAULA I VIDA

Crist Rei és el testimoni de la veritat

En el final de l'any litúrgic, agraïm que setmana rere setmana hàgim pogut anar celebrant el misteri de la Vida Nova que Jesucrist Ressuscitat ens regala per pura gràcia. L'Església al final de l'any, com al final de la història, mira el Crist que ens salva, i celebra amb gran esclat de joia la **solemnitat de Jesucrist Rei de tot el món**, compendi de la Pasqua celebrada cada diumenge i en cada eucaristia.

Semblaria que **Jesús de Natzaret** ja no hauria d'interessar ningú després de vint segles de cristianisme, i després de tantes defallences i pecats dels cristians, com es complau a posar en relleu un persistent anticristianisme. ¿Estem al final de la fe i de l'Església? Alguns l'abandonen i cerquen inspiració mística en ells mateixos —que se situen en el lloc de Déu—, o en espiritualitats evanescentes —no aollint el gran repte de l'encarnació—, i d'altres ja creuen superada tota sacramentalitat que faria present el misteri salvador de Crist a través de l'Església i dels seus indignes deixebles. Però Jesús està ben viu, i continua apassionant, continua essent «*testimoni de la veritat*» (Jo 18,37).

Quan les paraules del Senyor, els seus grans manaments, les paràboles, la seva desconcertant petjada històrica són presentades amb vivesa a infants i joves, a qui encara no el coneix, continuen captant, atraient i fent canviar la vida, donant-li sentit. Hi ha moltes conversions al món, i molts bateigs d'adults... Que n'és de bo i de gran conèixer Crist, seguir-lo, i estimar-lo cada dia més i més!

Quan en el moment actual del nostre món i de la nostra cultura, hi ha tanta buidor de valors veritables, tant de sofriment, soledat i desesperació, tantes persones i famílies

trencades, amb manca de treball decent, amb precaritats, cerquem el Crist, el Rei de Bondat, el Crucificat, imatge de la misericòrdia de Déu i ajudem perquè les persones que tractem se li confiïn, li parlin, el vulguin conèixer. «*Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles*» (He 13,8).

Proclamar avui aquest missatge, amb el nostre testimoniatge, de nou és una aportació transformadora, necessària. Anunciar-ho humilment ha de ser el compromís més profund de la festa de Crist Rei. Perquè Jesucrist, el Rei de l'univers, no està inactiu sinó que és el primer i el més interessat que l'amor, la justícia i la pau, distintius del Regne, es vagin obrint pas, amb força. Per això, Jesús ensenyava: «*Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembla el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues, i finalment el blat granat dintre les espigues*» (Mc 4,26-28). El Papa Francesc comenta que com la llavor sembrada creix des de dins, així el Regne de Déu creix «d'amagat» enmig «de nosaltres» o es troba amagat com «la joia o el tresor», però «sempre en la humilitat». I el qui dona creixement a aquella llavor és l'Esperit Sant que està en nosaltres, i que és Esperit de suavitat, d'humilitat, d'obediència i de simplicitat. «És ell qui fa créixer a dins el Regne de Déu, no són els plans pastorals, les grans coses». En temps de Sínode, demanem a l'Esperit Sant la gràcia de fer germinar «en nosaltres i en l'Església, amb força, la llavor del Regne de Déu perquè esdevingui gran, doni refugi a moltíssima gent i doni fruits de santedat».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Millora de l'Església de la Missió

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra va beneir les obres de millora de l'Església de la Missió, a La Seu d'Urgell, el 4 de novembre, i va presidir l'Eucaristia d'Acció de Gràcies, que fou concelebrada pel Rector, Mn. Ignasi Navarri, i els dos sacerdots que hi col·laboren habitualment, Mn. Evarist Vigatà i Mn. Pau Bellido. Mons. Vives, a la benedicció, va posar en relleu la importància de mantenir viu el patrimoni, de tenir-ne cura i de facilitar la trobada de les persones amb Déu, en un espai de pregària i d'espiritualitat que és cèntric i que sempre manté les seves portes obertes. L'Església de la Missió, que pertany a la Parròquia de Sant Ot de la Seu d'Urgell, ha estat pintada en el seu interior de nou, s'hi ha millorat la il·luminació i la megafonia, que havien quedat obsoletes. Situada al carrer de Sant Josep de Calassanç, va formar part de les instal·lacions que el Bisbe Andreu Capella va impulsar per crear el primer espai propi de Seminari al Bisbat d'Urgell, l'any 1592.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL POSTHUMANISME COM A HORIZÓ (III) Animalització de l'home

La presa en consideració de les ideologies filosòfiques que subjauen al posthumanisme permeten entreveure que, més enllà del caràcter fantàstic de la ideologia posthumanista, s'hi amaga una concepció de l'ésser humà millorat per la tècnica.

El relat dels transhumanistes és clar: L'humanisme ha estat superat. Després de Copèrnic (la terra ha deixat de ser el centre del cosmos), després de Charles Darwin (l'ascendència animal de l'home), després de Sigmund Freud (l'home està determinat per l'inconscient), advé la idea, expressada per Peter Sloterdijk que la separació entre l'humà i el no humà és fluida i relativa. Segons J. M. Besnier, les discontinuïtats metafísiques són reemplaçades per continuïtats postmetafísiques.

El posthumanisme se sosté sobre tres grans desplaçaments tècnics i antropològics: l'animalització de l'home, la humanització de l'animal i la mecanització d'allò vivent. Segons els posthumanistes, allò que caracteritza l'ésser humà és el canvi. L'ésser humà apareix com un ésser transitori, com una crisàlide que espera revestir-se de la seva forma definitiva. La fatiga de si mateix (*la fatigue d'être soi*, com diuen els transhumanistes francesos) domina el pensament posthumanista i, a la vegada, expressa la voluntat de transcendir-se a si mateix.

El subjecte metafísic permanent s'esvaeix i l'home queda concebut com una naturalesa mal·leable, com un ésser per fabricar, com l'objecte de la seva mateixa elaboració. Entès així, el cos, el temps, l'espai i la relació amb l'altre no defineixen més els contorns substancials de l'ésser humà. Tot pot canviar, tant l'home com la dona; tot pot ser diferent de com ha estat, perquè no hi ha res que romangui, cap estructura subjacent eterna.

El subjecte metafísic permanent s'esvaeix i l'home queda concebut com una

naturalesa mal·leable, com un ésser per fabricar, com l'objecte de la seva mateixa elaboració. Entès així, el cos, el temps, l'espai i la relació amb l'altre no defineixen més els contorns substancials de l'ésser humà. Tot pot canviar, tant l'home com la dona; tot pot ser diferent de com ha estat, perquè no hi ha res que romangui, cap estructura subjacent eterna.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Cristo Rey es el testimonio de la verdad

En el final del año litúrgico, agradezcamos que semana tras semana hayamos podido celebrar el misterio de la Vida Nueva que Jesucristo Resucitado nos regala por pura gracia. La Iglesia a finales de año, como al final de la historia, mira a Cristo que nos salva, y celebra con gran estallido de júbilo la **solemnidad de Jesucristo Rey de todo el mundo**, compendio de la Pascua celebrada cada domingo y en cada eucaristía.

Parecería que **Jesús de Nazaret** ya no debería interesar a nadie después de veinte siglos de cristianismo, y después de tantos fallos y pecados de los cristianos, como se complace en poner de relieve un persistente anticristianismo. ¿Estamos al final de la fe y de la Iglesia? Algunos la abandonan y buscan inspiración mística en sí mismos —que se sitúan en el lugar de Dios—, o en espiritualidades evanescentes —no acogiendo el gran reto de la encarnación—, y otros ya creen superada toda sacramentalidad que haría presente el misterio salvador de Cristo a través de la Iglesia y de sus indignos discípulos. Pero Jesús está bien vivo, y sigue apasionando, sigue siendo *«testimonio de la verdad»* (Jn 18,37).

Quando las palabras del Señor, sus grandes mandamientos, las parábolas, su desconcertante huella histórica son presentadas con viveza a niños y jóvenes, a quien aún no le conoce, siguen captando, atrayendo y haciendo cambiar la vida, dándole sentido. Hay muchas conversiones en el mundo, y muchos bautizos de adultos... ¡Qué bueno y grande es conocer a Cristo, seguirle, y amarlo cada día más y más!

Quando en el momento actual de nuestro mundo y de nuestra cultura, hay tanto vacío de valores verdaderos, tanto sufrimiento, soledad y desesperación, tantas personas y familias rotas, con falta de trabajo decente, con precariedades, busquemos a Cristo, el Rey de Bondad, el Crucificado, imagen de la misericordia de Dios y ayudemos a que las personas que tratan de se lo confíen, le hablen, quieran conocerlo. *«Jesucristo es el mismo ayer y hoy y siempre»* (Hb 13,8).

Proclamar hoy este mensaje, con nuestro testimonio, es de nuevo una aportación transformadora, necesaria. Anunciarlo humildemente debe ser el compromiso más profundo de la fiesta de Cristo Rey. Porque Jesucristo, el Rey del universo, no está inactivo sino que es el primero y el más interesado en que el amor, la justicia y la paz, distintivos del Reino, se vayan abriendo paso, con fuerza. Por eso, Jesús enseñaba: *«El Reino de Dios se parece a un hombre que echa la semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de madrugada, la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano»* (Mc 4,26-28). El Papa Francisco comenta que así como la semilla sembrada crece desde dentro, así el Reino de Dios crece «a escondidas» en medio «de nosotros» o se encuentra escondido como «la joya o el tesoro», pero «siempre en la humildad». Y el que da crecimiento a aquella semilla es el Espíritu Santo que está en nosotros, y que es Espíritu de suavidad, humildad, obediencia y simplicidad. «Es él quien hace crecer dentro del Reino de Dios, no son los planes pastorales, las grandes cosas». En tiempos de Sínodo, pedimos al Espíritu Santo la gracia de hacer germinar «en nosotros y en la Iglesia, con fuerza, la semilla del Reino de Dios para que sea grande, dé refugio a muchísima gente y dé frutos de santidad».

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Urgell participa a la trobada de verges consagradas de les diòcesis de Catalunya i de les Illes Balears

Les verges consagradas de les diòcesis de Catalunya i les Illes Balears es van trobar, el 23 d'octubre al Centre Salesià Martí Codolar, acompanyades pel Delegat episcopal de Vida Consagrada de Barcelona, P. Joan Josep Moré. També s'hi va fer present, com és habitual en aquestes trobades, el Bisbe auxiliar Mons. Antoni Vadell, referent de l'Ordo Virginum a Barcelona. Hi va assistir d'Urgell la verge Cristina Ribot. Aquesta és una de les tres que se celebren a l'any, amb l'objectiu de compartir l'experiència de vida consagrada a les diverses diòcesis, i d'estrènyer els lligams entre les participants, de pregar plegades, de celebrar l'Eucaristia, i d'aprofundir en diversos temes de formació permanent.

Durant la trobada, el P. Joan Josep va impartir una formació emmarcada en l'aprofundiment sobre els sacraments que s'està duent a terme en els darrers anys. Les reunions interdiocesanes de les verges consagrades són una oportunitat d'ajudar a cadascuna de les participants a aprofundir en la seva vocació. En aquesta ocasió, a més, fou una magnífica

ocasió per posar en pràctica el camí sinodal proposat pel Sant Pare i que s'ha iniciat en aquest mes d'octubre.

L'Orde de les Verges és possiblement la forma de vida consagrada més antiga que existeix en l'Església, recuperada després del Concili Vaticà II. L'any 2018 es va publicar la instrucció *Ecclesiae Sponsae Imago* sobre l'Orde de les Verges, elaborada per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, i aprovada pel Papa Francesc, per tal d'oferir indica-

cions clares que orientin els bisbes diocesans respecte a les peculiaritats de l'Ordo Virginum.

El maig de 2020 es va celebrar el cinquantenari de la promulgació del ritual de la consagració de verges, renovat per mandat de Pau VI el 1970. En sintonia amb aquesta celebració, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, precisament el 13 de febrer d'aquell any, Mons. Joan-Enric Vives va predicar un retir quaresmal per l'Orde de Verges Consagrades d'Espanya, Amèrica Llatina i Carib que es va emetre en directe per YouTube.

400 aniversari del naixement del Beat Nicolau Barré.

Mons. Joan-Enric Vives va presidir a l'Escola Infant Jesús de Barcelona, l'Eucaristia d'acció de gràcies pels 400 anys del naixement del Beat Nicolau Barré (1621-2021), fundador de l'Institut de les RR. de l'Infant Jesús, les Dames Negres, el passat 21 d'octubre. Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sergi

Gordo; el Delegat dels Jesuïtes a Catalunya, P. Enric Puiggròs, s.j.; Mn. Josep M. Jubany i Mn. Josep Hortet, entre d'altres.

Hi van assistir quasi totes les religioses de l'Infant Jesús a Catalunya, fundades el 1666 per Nicolau Barré i que tenen com a carisma propi l'educació cristiana de nens i joves. Actualment estan presents a Europa (República Txeca, França, Irlanda, Itàlia, Regne Unit i Espanya), a Àfrica (Camerun i Nigèria), a Àsia (Japó, Malàsia, Singapur i Tailàndia) i a Amèrica del Sud (Bolívia i Perú).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resem per l'Església, perquè rebí de l'Esperit Sant la gràcia i la força per a reformar-se a la llum de l'Evangelí» (3 d'agost).

@Pontifex: «L'Evangelí és la Bona Notícia i la força que canvia per a millor la nostra vida i el nostre cor. Per això, els demano que llegeixin cada dia l'Evangelí i meditin un petit passatge, perquè puguin nodrir-se d'aquesta font inesgotable de salvació» (4 d'agost).

@Pontifex: «Déu no ve en esdeveniments extraordinaris, sinó que realitza la seva obra en l'aparent monotonia dels nostres dies, en el ritme a vegades fatigós de les activitats, en el petit i insignificant que realitzem amb tenacitat i humilitat, tractant de fer la seva voluntat» (10 d'agost).

@Pontifex: «La llei externa no fa viure, perquè no canvia el cor. La novetat radical de la vida cristiana és la vida segons l'Esperit Sant que ens allibera de la llei i al mateix temps la porta a compliment en el manament de l'amor» (11 d'agost).

Setmana de Cinema Espiritual i de Valors a la diòcesi

La Setmana de Cinema Espiritual i de Valors es va celebrar a Andorra i Balaguer del 8 al 12 de novembre. Hi van assistir alumnes de tots els sistemes educatius. La sessió per a adults es va celebrar la nit de l'11 de novembre.

L'activitat, organitzada per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell, cerca que el llenguatge cinematogràfic sigui el transmissor de l'espiritualitat en aquest «temps d'especial reflexió i redescobriments». Les quatre pel·lícules que es van projectar foren: *Rocca*, *cambia el mundo*; *Uno para todos*; *El año que dejamos de jugar*; i *Minari*.

La implicació dels mestres i professors de religió de tots els diferents sistemes educatius d'Andorra i també la implicació de les escoles vinculades a Balaguer fou l'eina que permet als joves

accedir a aquest nou mètode d'accedir a la reflexió i a la pregària interior. Per aquest motiu, és important la vinculació amb les escoles d'Andorra, per accedir a un ventall més ampli d'infants i joves.

Aquesta manera nova d'educació vol partir d'una pedagogia del llindar, que disposa i prepara la dimensió espiritual en els seus components existencials, transcendentals, solidaris, religiosos i explícitament cristians, necessita de camins a través dels quals realitzar aquesta missió. Aquesta activitat va dirigida a tots els alumnes

de 5è i 6è curs de primera ensenyança o primària i als alumnes de secundària i batxillerat, no només els inscrits a l'assignatura de religió. És una activitat d'educació amb valors oberta a tothom. Les projeccions es van fer en horari escolar matinal.

CÀRITAS D'URGELL

Cultivar l'amor i la caritat en els joves

Aquest cap de setmana, en el que celebrem la Jornada Mundial de la Joventut a la diòcesi, se'm fa present la seva extraordinària capacitat d'encarar els reptes i d'adaptar-se a noves situacions. Vivim una transformació social que ens empeny amb força a tots i que pot deixar moltes persones al marge.

És, per tant, un bon moment per entendre millor la sensibilitat dels més joves i, alhora, de cultivar els seus valors des de la perspectiva de no deixar de costat els més fràgils. És veritat que massa sovint, en parlar de pobresa i cercar la sensibilització de tots per ser més solidaris, es posen xifres, estadístiques. Però aquest és, precisament, l'element que menys agrada als joves. Per a ells, els números els fan perdre el sentit original de tot plegat.

I per a nosaltres? Reflexionant-hi i després de la Jornada Mundial dels Pobres, més que parlar de xifres i percentatges relacionats amb la pobresa, em sembla més simple i honest recordar que, ben a prop nostre, potser a la porta del costat de casa, algú no s'ho passa bé i té dificultats reals per viure el dia a dia. De fet, cada dia és una jornada viva per donar suport a qui ho necessita. I aquest és un gran missatge que des de Càritas volem compartir i mostrar als més joves.

Perquè la pobresa es manifesta en molts aspectes de la vida: en la salut, en l'educació, energètica, en l'habitatge, en el treball, en la manca d'oportunitats... I hem de recordar que sempre parteix de la consciència de manca de les persones. Els cristians ens hauríem de preguntar per aquesta manca: si l'amor de Déu ens envolta, com és que encara no som capaços de sentir-lo, atabalats pel consumisme?

És aquesta la pobresa que ens incomoda. Més enllà de fer visible la pobresa puntualment per les festes nadalenes, o en algunes campanyes solidàries, per netejar la nostra consciència i sentir-nos caritatius. Què queda? Perquè després ens abonem a l'apofòbia (por i rebuig als pobres)... Què ens fa por? L'amor? Què ensenyem a les noves generacions?

El Papa Francesc ens ha dit que «els pobres són el sagrament de Crist, representen la seva persona i ens remetem a Ell». I als joves els exhorta a què prenguin partit per la vida real i es comprometin. Proposo que en aquests dies recuperem una paraula amb arrels gregues, «Evangeli», i vulguem viure-la a fons. Siguem —joves i grans— constructors i portadors d'una Bona Notícia, que no s'ha de sostenir en estadístiques sinó en un treball de tots plegats, per arribar a construir el Regne de Déu. Potser sí que queda molta feina a fer, però també cal recordar-nos que l'ésser humà està capacitat per fer-ho i, especialment, els cristians ens hi sentim cridats. Jesucrist ens ho va ensenyar. La seva vida tenia aquesta missió: salvar a tothom i, especialment, els més necessitats de cos i d'esperit.

Mn. Jaume Mayoral

Delegat episcopal de Càritas d'Urgell

Confirmacions a Sort

El dissabte 16 d'octubre, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 6 joves de la Parròquia de Sant Feliu de Sort (Pallars Sobirà). Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Rector de la Parròquia i Arxiprest de Pallars Sobirà, Mn. Joan Pau Esteban i Mn. David Codina.

La presentació dels joves confirmands fou a càrrec de la Catequista i Secretària del Consell de Pastoral diocesà, Sra. Ester Sibís, que subratllà com malgrat que la pandèmia va dificultar la realització de la catequesi del curs 2019-2020, els joves no havien deixat mai de preparar-se, combinant la presencialitat amb les catequesis en família, i va demanar al Sr. Arquebisbe que els imposés

les mans i els unguís amb el Sant Crisma en aquell dia.

A la seva homilia, l'Arquebisbe glossà l'Evangeli proclamat en aquella celebració on Jesucrist diu als seus deixebles que ells són la sal de la terra i la llum del món. Mons. Vives glossà les imatges que Jesús proposa: ser sal i ser llum. La sal, que dona gust als aliments, tot i que no es veu però es nota. El cristià ha de ser discret però ha de notar-se la seva presència per les seves bones obres. També els indicà com la sal guarda els aliments perquè no es podreixin ni es facin malbé. El cristià ha de ser sal guardant la fe i els manaments perquè el mal i el diable, el pare de la mentida, no els perverteixin. Finalment, els indicà com la sal servia com un sou o salari, just, amb l'origen etimo-

lògic de la paraula «salari». I animà els joves a ser justos, a dir sempre la veritat, i a perseverar en els valors que havien après a la catequesi.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als confirmands un Nou Testament i la parròquia una estampa amb el Sant Crist que els joves han tingut a la seva sala de catequesi perquè els recordés el seu grup de fe. El Rector els animà a participar durant el present curs pastoral en el grup Txt, de fe juvenil, que iniciaran a la parròquia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3 / Lc 21,1-4]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimarts [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3 / Lc 21,5-11]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen

irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dimecres [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3 / Lc 21,12-19]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys, mrs., a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermína, vg. i mr.

25. ■ Dijous [Dn 6,12-28 / Sl: Dn 3 / Lc 21,20-28]. Santa Caterina, vg.

i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs.

26. ■ Divendres [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3 / Lc 21,29-33]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà.

27. ■ Dissabte [Dn 7,15-27 / Sl: Dn 3 / Lc 21,34-36]. Mare de Déu de la

Medalla Miraculosa (1830); beat Ramon Llull, mr. terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Diumenge vinent, l'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Jr 33,14-16 / Sl 24 / 1Te 3,12-4,2 / Lc 21,25-28.34-36]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

Jesucrist, Rei de tot el món (B)

COMENTARI

«La meva reialesa no és cosa d'aquest món»

La paraula rei en l'imaginari popular s'acostuma a associar amb poder, amb diners, amb imposició... Crist, al qual avui proclamem Rei de tot el món, és un rei així? Evident que no. Jesús deixa clares dues coses: primera, Ell és rei: *Teniu raó, jo soc rei*. Segona afirmació: *La meva reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meva reialesa no és d'aquí*. En quin sentit, doncs, és rei?: *La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu*. Jesús ens ha vingut a revelar, a comunicar, a mostrar la veritat sobre Déu. La seva sobirania no es pot descriure en termes de sobirania humana. La veritat no és una teoria sinó que s'identifica amb ell mateix. Ell no té veritables súbdits, sinó deixebles que escolten la seva veu i la segueixen perquè veuen en ella la veritat. Els qui estan a favor de la veritat, els qui la cerquen poden entendre en quin sentit és rei. La primera lectura ens parla de l'hora final, del judici definitiu. I ens diu que el Fill de l'home rep una *sobirania* eterna un regne que no passarà mai. No és un regne temporal o terrenal, sinó transcendent, universal.

També la segona lectura ens parla d'aquest regne: *El primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra, Crist ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats al seu Pare: que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles*. És el que celebrem avui. Ell és rei perquè ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang.

En paraules del prefaci d'avui el seu regne és de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau. Participar del seu regne, lluitar pel seu regne vol dir treballar per la justícia, la llibertat, la pau, l'amor, la felicitat per a tothom. Vol dir saber que només ell és la Veritat. Res a veure amb els reis i poderosos d'aquest món.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

▶ Salm responsorial (92)

R. *El Senyor és rei, va vestit de majestat.*

El Senyor és rei, va vestit de majestat. / El Senyor va vestit i cenyit de poder. R.

Manté ferm tot el món, incommovible. / El vostre soli es manté des del principi, / vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable; / la santedat, Senyor, escau a casa vostra / al llarg de tots els temps. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,5-8)

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo soc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darra, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 18,33b-37)

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «Surt de vós això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?» Respongué Pilat: «Jo, no soc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet.» Jesús respongué: «La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquí.» Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei.» Jesús contestà: «Teniu raó: jo soc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu.»

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dan 7,13-14)

Seguí mirando. Y en mi visión nocturna vi venir una especie de hijo de hombre entre las nubes del cielo. Avanzó hacia el anciano y llegó hasta su presencia. A él se le dio poder, honor y reino. Y todos los pueblos, naciones y lenguas lo sirvieron. Su poder es un poder eterno, no cesará. Su reino no acabará.

▶ Salmo responsorial (92)

R. *El Señor reina, vestido de majestad.*

El Señor reina, vestido de majestad; / el Señor, vestido y ceñido de poder. R.

Así está firme el orbe y no vacila. / Tu trono está firme desde siempre, / y tú eres eterno. R.

Tus mandatos son fieles y seguros; / la santidad es el adorno de tu casa, / Señor, por días sin término. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,5-8)

Jesucristo es el testigo fiel, el primogénito de entre los muertos, el príncipe de los reyes de la tierra. Al que nos ama, y nos ha librado de nuestros pecados con su sangre, y nos ha hecho reino y sacerdotes para Dios, su padre. A él la gloria y el poder por los siglos de los siglos. Amén.

Mirad: viene entre las nubes. Todo ojo lo verá, también los que lo traspasaron. Por él se lamentarán todos los pueblos de la tierra. Sí, amén.

Dice el Señor Dios: «Yo soy el Alfa y la Omega, el que es, el que era y ha de venir, el todopoderoso».

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 18,33b-37)

En aquel tiempo, Pilato dijo a Jesús: «¿Eres tú el rey de los judíos?».

Jesús le contestó: «¿Dices eso por tu cuenta o te lo han dicho otros de mí?».

Pilato replicó: «¿Acaso soy yo judío? Tu gente y los sumos sacerdotes te han entregado a mí; ¿qué has hecho?».

Jesús le contestó: «Mi reino no es de este mundo. Si mi reino fuera de este mundo, mi guarida habría luchado para que no cayera en manos de los judíos. Pero mi reino no es de aquí».

Pilato le dijo: «Entonces, ¿tú eres rey?».

Jesús le contestó: «Tú lo dices: soy rey. Yo para esto he nacido y para esto he venido al mundo: para dar testimonio de la verdad. Todo el que es de la verdad escucha mi voz.»